

[Finansministeren.]

ingen anstrengelser måtte standses, og ingen måtte afvente ændrede beslutninger. Arbejdet med udformningen af lovforslagene blev — som tidligere nævnt — fremskyndet, og ingen ændringer måtte besluttet, som kunne ændre Datacentralens forudsætninger.

Men en uge senere — den 19. februar — sendte Datacentralen et brev til kildeskattedirektoratet, hvori man gjorde opmærksom på, at man nu havde foretaget en fornyet gennemgang af de „tidligere vurderede områder“. Man gjorde her opmærksom på, at materiale, der var ønsket overleveret til centralen 19. januar, 25. januar, 6. februar og 13. februar, endnu ikke var fremkommet. Man ville give yderligere tidsfrist for alle de nævnte områder til 29. februar.

Man fremhævede, at det

„ikke vil være tidsmæssigt muligt eller systemmæssigt forsvarligt at foretage en tilsvarende udsættelse af det efterfølgende arbejde, der altså må fremskyndes.“ Brevet sluttede med erklæring om, at yderligere udsættelser må

„medføre, at det påtænkte system efter Datacentralens opfattelse ikke vil kunne sættes i kraft pr. 1. januar 1969.“

Dette brev fik jeg den 20. om eftermiddagen i kopi fra skattedepartementets chef, der meddelte mig, at kildeskattedirektoratet ikke kunne opfylde de fastsatte frister, men måtte forbeholde sig mindst et par måneder til dette arbejdes udførelse, og departementschefen sluttede:

„Herefter må skattedepartementet fortsat anse det for utilrådeligt at fastholde 1. januar 1969 som tidspunktet for kildeskattens ikrafttræden.“

Regeringens skatteudvalg samledes umiddelbart efter, at jeg havde modtaget disse breve. Vi bad såvel kildeskattedirektoratets chef som Datacentralens direktør komme til stede. Ved denne forhandling viste det sig umuligt at finde frem til nye frister, som Datacentralen kunne acceptere, og som gjorde det muligt for kildeskattedirektoratet at færdigbehandle materialet.

Regeringens skatteudvalg måtte derefter se den barske kendsgerning i øjnene, at kildeskatten ikke kunne træde i kraft den 1. januar 1969.

Tidsterminerne var fra starten meget knappe; det første halve år gik med for-

handling med kommuner og arbejdsgivere, og selv om man allerede før kildeskattelovens vedtagelse var begyndt at opbygge en planlægningsgruppe, har tiden simpelt hen været for knap til i rette tid at få kildeskattedeadministrationen udbygget i det fornødne omfang. Hertil kom en periode med valgkamp og regeringsdannelse, der berøvede administrationen muligheder for at få de fornødne og hastende politiske direktiver, og som lammede lovgivningsarbejdet.

Min forgænger, der slap for at træffe den tunge beslutning, som jeg blev tvunget til, vil sikkert erkende, at han tidligere er blevet advaret af sagkyndige, og at der er givet udtryk for betænkeligheder — også over for ham.

Et gammelt ord siger: „Krukken går så længe til vands, at den kommer hjem uden hank.“ Det er opsamlede forsinkelser, startende lige fra lovens vedtagelse, der til sidst førte til tidsplanens endelige og uoprettelige sammenbrud, og det er ikke forsinkelser i de 17 dage fra 2. februar til 19. februar, der slog mulighederne for kildeskat fra 1. januar 1969 i stykker.

Regeringen har siden 20. februar indgående drøftet, hvorvidt man kunne finde frem til andre løsninger, som kunne muliggøre, at de skatteborgere, der har disponeret i tillid til de skabte forventninger om, at indkomststigninger i 1968 ikke fuldt ud kommer til beskatning, ikke skuffes i deres forventninger.

I denne forbindelse vil det være naturligt at sige noget om det såkaldt skattefrie år. Dette har jo rundt omkring fået en udlægning, som er noget overdreven. Det har aldrig været tænkt, at der indtræder et tidsrum, hvor borgerne ikke skal betale skat. Men det, der sker, er, at vi går over fra et skattesystem, hvor skatten betales af et foregående års indkomst, til et system, hvor den betales af den løbende eller samtidige indkomst. Konsekvensen heraf bliver, at den indtægt, borgerne har haft i det sidste år før overgangen til en kildeskat, aldrig bliver beskattet, fordi man umiddelbart ved overgangen påbegynder betalingen af skat af det indkomstår, man nu er i.

For at der ikke skulle foretages spekulationer i at anbringe for store indkomster i 1968 og til gengæld reducere indkomsten i